

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș
și organ informativ al AGRU-lui din Eparhia Maramureșului

Biuroul de distribuire: **Librăria Asociației Sighet, Piața Unirii No. 25**

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Rezistența față de rău.

Răul în variatele forme ale lui pândește pe om, ca într'un moment prielnic să-l ia în stăpânirea lui. Omul întâlnește răul în diferite aspecte. Întâmplările și exemplele, dorințele proprii și ale altora, ideile care apar în formă plăcută, sau prin uriciunea lor nemascată devin interesante, lucrurile și natura, alcătuirea noastră psiho-fizică, toate pot să adăpostească răul.

Omul însă trebuie să desvolte rezistență față de rău, ca acela să nu intre în sufletul lui, otrăvându-i ființa și distrugându-i viața. Aceasta rezistență va caracteriza viața catolică activă. Să nu spună nimeni că e catolic bun, dacă față de rău nu e rezistent.

Rezistența aceasta se va manifesta în diferite moduri, după cum se prezin-

tă răul. Năzuindu-ne ca întâmplările să nu ne modifice sau schimbe judecata d r e a p t ă, luptăm contra răului ascuns în întâmplări. Având tăria să refuzăm exemplul rău, fie venit dela ori și cine, am rezistat răului care infectează sufletul prin exemple. Când nu vrem să devenim sclavii dorințelor noastre și ai dorințelor altora, dezvoltăm rezistența contra răului care a îmbrăcat haina dorințelor. Când nu lăsăm ca ideile care în sămburele lor conțin răul, fie ele oricât de savant sau frumos, exprimate, fie ele conținute într'un tratat științific, într'un roman senzational, sau fie înfățișate într'o pictură frumoasă, — să prindă rădăcină în sufletul nostru, rezistăm răului care apare în forma ideilor frumoase. Revoltați întorcându-ne dela tot ce exprimă răul în forma lui hidoasă, am făcut iar un act de rezistență.

Renunțând la acele lucruri care ne ispitesc și evitând ca mai mult să ascultăm vorba naturii decât a lui Dumnezeu, opunem rezistență față de răul care își are cuibul în lucruri și în natură. Iar când tindem, ca rațiunea noastră dată de Dumnezeu să stăpânească, t o t e u l nostru, atunci — pornim luptă de rezistență contra inamicului celui mai mare, contra răului din noi înșine.

Rezistența contra răului e cea mai grea datorie, dar r e u ș i n d u - n e e și cea mai mare biruință a noastră. În decursul ei se dezvoltă în sufletele noastre izvoare de tărie și virtuți până atunci necrezute și neștiute. Ea face, ca în viața noastră sufletească ajungând la un anumit grad să nu ne moleșim, da totdeauna să stăm la veghe, ca atacurile neașteptate ale răului să nu ne afle nepregătiți. Scurt: Rezistența față de rău ne deschide perspectiva nemărginită a dezvoltării sufletești.

I. B.

Unde mergem?

Cultura și civilizația fără de Dumnezeu produce mulțimea scandalurilor de pretutindeni, corupțiunea moravurilor și crimele din ce în ce mai numeroase. În fața acestora mulți se întreabă: Unde mergem și unde vom ajunge?

Din nefericire, răspunsul este dureros de simplu. Unde a mers neamul omenesc în zilele lui Noe, când Dumnezeu a zis despre om: carne este, „caro est”? atunci omul a mers spre potop, care trebuia ca să-l înghită.

Unde au mers Sodoma și Gomora, când răbdarea cerului a ajuns la sfârșit? Răpitate de curentul trupului au mers spre catastrofa groaznică, care a făcut din ele un pustiu pardosit cu piatră pucioasă.

Unde au mers împărățiile mărețe din Ninive și Babilon, din Teba și Memphis, din Carthago, Grecia și Roma? Între chiotele orgiilor, plăcerile desfrâului și noaptea păcatului au mers spre războaie și cataclisme, în care s'a prăbușit toată strălucirea civilizației lor.

Când Dumnezeu spune

despre un neam că: „este carne”, neamul acela are semnul lui Cain, este sortit pieririi.

Este cert, că trupul, carnea este de respectat, căci supus fiind sufletului, este destinat la sfințenie și la mărire. Trupul, ca o unealtă, împreună cu sufletul, este ridicat la orizonturi sufletești și într'o formă oareșcareva spiritualizat: „corpus spirituale”, cum spune sf. Pavel. Pe aripile sufletului el se ridică la înălțimi dumnezeiești.

Dar dacă trupul vrea să stăpânească sufletul, din om nu rămâne altceva, decât carnea, și atunci potopul de patimi se transformă în potop de sânge.

Dar patimile se pedepsesc în timp sau în vecinicie. Tote păcatele se pedepsesc mai de vreme ori mai târziu, dacă prin părere de rău nu-L împăcăm pe Dumnezeu.

Pentru suflet există „aici” și „dîncolo” îngrozitor sau fericit, națiunile aici pe pământ își aranjază socotelile, fiindcă ele nu intră ca atare în veșnicie, ele nu au să nădăjduiască un cer, nici să tremure de un iad. Recompensele și pedepsele lor nu trec pământul.

Cele mai multe pedepse ale națiunilor, care s'au lepădat de credința în Dumnezeu și de legea Lui, provin în mod automat din pasiunile și păcatele lor. Ele — putem zice — sunt pedepsite prin propria lor ființă.

Acest lucru se vedează prin războiu. În caz de războiu popoarele se plâng și invinuesc pe Dumnezeu, cu toate că prin ele se începe războiul, atacându-se unul pe altul, din ambiție deșartă și poftă de stăpânire. Mentalitatea lor se aseamănă cu Catoblepasul, animalul monstru din povești, care-și mănâncă proprii săi urmași.

Aceleaș consecințe se produc și în privința natalității. Crimele săvârșite pe acest teren reduc numărul populației și pe cum am văzut în unele țări, vine o zi, în care țara rămâne slabită și nu se poate apăra împotriva celei din'tâi loviturii.

Crimele săvârșite de națiuni, afară de acțiunea lor naturală, atât de funestă, atrag asupra societății și pedepsele dumnezeiești, cum era pe timpul lui Noe și al Sodomei. Meditând despre aceste, ne surprinde faptul, că focul cerului,

răsboaiele, revoluțiile barbarilor și fulgerile lui Dumnezeu încă nu au nimic neamul, care este „carne“, cași cel din timpul potopului și este putred, ca cel din Sodoma.

În ajunul răsboiului din 1870, Ernest Hello, un bun credincios, trecând într-o seară în feța Tuileriilor, unde geamurile luminate „a giorno“ au lăsat să se întrevadă siluetele dansatorilor, și-a întins mâna, spre palat și a zis cu cuvintele unui vechiu profet: „Ce vor face barbarii din tine? Ce te așteaptă?“

Cu câteva luni în urmă Tuileriile au fost mistuite de flăcări în aplauzele dușmanilor Franței.

Oare aceasta să fie soarta rezervată nouă? Deabună seamă, dacă nu vom apuca pe cărarea credinței! Cele mai teribile cataclisme sunt iminente și inevitabile pentru popoarele, care refuză împărăția lui Hristos.

Apucând pe drum comun cu Sodoma, vom sfârși în mod fatal cu același rezultat, de cumva nu ne vom întoarce.

Nu pesimizmul negru și un moment de slăbiciune și de neurastenie, ne ins-

piră aceste temeri. Acela este drumul obișnuit al Providenței, drum luminat cu lumina tragică a trecutului.

Se pare multora ca ceva „demodat“ a reveni la acest

Poporul Iudeu și Francmasoneria

(Continuare din numărul trecut).

După mărturisirile mai multor oameni inițiați în misterele acestei mârșave organizații, Iudeii luptă în două moduri pentru seducerea popoarelor creștine: în clasa cultă prin conruperea oamenilor de știință, literaților, diplomaților și conducătorilor politici și spirituali ai națiunilor. Așa încât din toate țările și confesiunile vei întâlni în această societate: Prinți, miniștri, publiciști, directori de mari instituții (la suprafața „patriotice“), medici, ingineri, profesori universitari, ba chiar și preoți. Natural că Biserica Catolică în contra preoților cari ar face parte dintr-o astfel de societate, a ridicat glasul său, amenințându-i cu excomunicarea. În clasa de jos a muncitorilor, plugarilor, meseriașilor, a oamenilor cu pregătire superficială sau fără

„misticism biblic și evanghelic învechit“ dar este de lipsă, căci aceeaș boală se vindecă cu acelaș leac: numai **conversiunea sinceră a popoarelor ne poate scăpa.**

nici o pregătire, ei seamănă Comunismul, socialismul ateu și sectarismul religios.

În fond însă, Francmasonerie și comunism este acelaș lucru. Ele se confundă. Desebire este numai la suprafață.

Francmasoneria este matca tuturor elementelor dezagregante, ea susține toate sectele așa zise „pocăite“ numai pentru a-și ajunge criminalul ei scop: dărâmarea altarelor „goimilor“: ea susține și este chiar autoara tuturor turburărilor politice, numai pentru a putea îndeplini unicul ei ideal: Distrugerea națiunilor creștine și întemeierea împărăției lui Israel.

Operele Francmasoneriei sunt asasinatelor politice, revoluțiile, vărsările de sânge, profanarea preoților, călugărilor și călugărițelor în pub-

lic, arderea bisericilor și mănăstirilor, distrugerea icoanelor și luptele dintre frații aceieiași națiuni în Rusia și Spania. Și cercetând lucrurile, constăți că peste tot, în fruntea măcelului roșu în număr covârșitor sunt Iudeii—jidanii, dușmanii de ieri și totdeauna ai lui Isus și-a Crucii.

Lenin oare nu era jidan după mamă? Dar Troțki? Dar Kúfiñ Béla? Nu un jidan a fost autorul atentatului din parlamentul românesc care a costat viața episcopului Radu? În fața consiliilor de Răsboiu nu vedeți oare că în toate nucleele comuniste descoperite la noi în țară, majoritatea acuzațiilor sunt evrei? Nu evrei comuniști au fost un Grosz-Cagero și o Ana Pauker, cari au corupt vistieria și sufletul neamului. Nu e evreu netrebnicul Marton Hertz care ani de-a rândul mâncând pâine românească și-a bătut joc de acest popor prin literatura sa scârboasă și culminant de coruptoare, prin romanele sale spurcate, atee și imorale, prin cari a semănat destrăbălarea și a încurajat criminalitatea?

Nu sunt în majoritate evrei domnișorii dela „Adevărul“, „Dimineața“, „Zorile“, cari

fără rușinare atacă numai când au ocazie Biserica Creștină și Țara Românească? De ce când toată lumea știe că în Rusia și Spania e un fel de iad pe pământ, presa iudaică aduce elogiul Comunistului? Nu este oare Creștinismul cea mai sublimă lege? Nu este oare Patria cel mai scump tezaur?

De ce permitem să fie profanate?

Creștini și Români! Francmasoneria și Comunismul lucrează de după culise și fățiș pentru dărâmarea Bisericii și a Statului. Intunecul se luptă contra Lumii, Imoralitatea în contra virtuții. În fața acestei primejdii, tu în ce postură te afli? Copilul în timpul primejdiei aleargă în brațele mamei sale. Aleargă și tu cu multă încredere la maica ta iubitoare: Biserica. Nu uita nici de cealaltă bogăție a ta: Patria. Să ne strângem rândurile și energiile. Vremile sunt turburi. Să ne pregătim trupește și sufletește căci cine știe dacă nu mâine sau poimâine va trebui să dovedim că suntem: **Creștini mai presus de toate și Români înainte de toate.**

Cuvântul meu se îndreaptă mai ales către preoți și învățători, cari au datoria de a educa poporul ca să

fie pregătit să apere patrimoniul strămoșesc cu orice risc. A te întovărăși cu cei ce pun la cale uciderea ta sufletească și trupească și a defila la niscaiva adunare politică cu pumnul ridicat ca în țara lui Troțki alături de dușmanii bisericii și a neamului, Domnule învățător sau Domnule Părinte, e o trădare de Lege și țară și o sfidare fără păreche a Bisericii și-a Patriei.

Să nu credeți cumva că scriu acest articol cu scopurile politice ale vre-unui partid, în această revistă exclusiv bisericească. Nu! Scriu ca un creștin catolic și ca român. De aceea mă adresez cu cuvintele Sfântului Părinte Leon XIII din enciclica sa „Humanum genus“ din 1884:

„Pe voi însă, Venerabililor Frați, Vă rugăm și Vă cerem cu stăruință, ca împreunând munca Voastră cu a Noastră, să întrebuințați toate silințele pentru a stârpi această ciumă necurată, ce se strecoară prin toate vinele societății... dar fiindcă scopul și firea sectei sunt de tot rele, este drept (ca nimeni) să nu fie iertat a se uni cu dânsii sau a-i ajutama în vre-un chip“.

Ați auzit glasul de ar-

hanghel al Părintelui Bisericii? Păstorii Bisericii au datoria deci de a impune fiilor credincioși să se înroleze sub steagul Crucii în războiul sfânt, în lupta pentru apărarea Crucii și a Patriei.

Iar poporul evreu (al cărui conducători sunt dirijorii morali ai Francmasoneriei) să știe că atâta timp cât nu vor urca pe muntele Golgoței să plângă crima protopărinților lor, împărăția mult visată de ei, nu se va realiza. Iar prin lupta care o duc contra creștinismului, ațâță numai ura celorlalte națiuni, cari în masse compacte se răscoală asupra lor — pentru că nici așa pe Isus — Regele, tot nu-l vor răsturna de pe tronul lui ceresc.

Risipit pe întreg pământul încă dela dărâmarea Ierusalimului, poporul evreesc este sortit să rămână „lovul Noroadelor“ în a căror stăpânire a căzut și „pe care le stăpânește cu banul și vorba“ până când va recunoaște în Isus pe Mesia cel adevărat. **Ion Pușcașiu**

Citiți și răspândiți
„Dumineca“

Știri bune din Iapa. Așa se vede, că reîntoarcerea în masă a credincioșilor din suburbia Valea Hotarului, a determinat și pe rătăciiții din parohia vecină Iapa, ca să revină din întunecul pocăitismului. Suntem informați, că până acum s'au întors în sinul Bisericii noastre 24 de persoane, iar Dumineca trecută au fost botezați solemn 3 înși, toți adulți. Odată și odată, tot va birui lumina!

Ioan Moța și Vasile Marin, doi din cei 7 legionari, cari au intrat în șirul aceloră, cari se luptă pentru biruința credinței împotriva comunismului în Spania oropșită, — au căzut pe câmpul de luptă din apropierea Madridului. Se spune, că trupurile lor vor fi aduse în Tară. Spre acest scop s'au adunat mulți bani, cum auzim, chiar din Sighet s'au adunat vreo 6000 Lei. În ansamblul marelui războiu al creștinismului împotriva împărăției diavolului din Spania, acest accident, moartea celor doi români, ne atinge de aproape cu atât mai vârtos, că repausații, ambii au fost ortodocși!

Fatalul destin al istoriei românești pe care mulți îl depâng, dar pușini înțeleg să-l îndrepteze, este ruperea dela Roma, — așa spune Cesar Boliac († 1880) marele nostru poet în poezia sa „La România“:

„Printr'o fatalitate fuseși greșită
[tare
De te rupseși de Roma. O ritul
[cel grecesc!
Aceasta-ți este culpa de n'affli
[mângăiere
In sinul casei tale“

Citim un reportaj, care ne bucură și pe care îl recomandăm și fraților ortodocși, ca să ia aminte, cu atât mai vârtos, că cei 3016 preoți anglicanii doresc unirea nu cu ortodoxia, ci cu adevărata Biserică a lui Hristos, Biserica Romei. Iată ce scrie corespondentul unei gazete din Londra:

„In cursul intrunirii a fost o vie dorință de a vedea rezolvată această importantă chestiune în viitorul apropiat. Cei prezenți aveau conștiința de adeverați separatiști și prin urmare de o stare anormală și neregulată pe care ar fi vrut s'o sfârșească favorabil, cu reîntoarcerea în masă la adevărata credință“.

„Observarea integrală a Credinții, spunea el, a fost întotdeauna cea mai mare glorie a Papatului. Papii au predicat totdeauna o învățătură complectă, neprimind niciodată vreo erezie, precum azi Papa nu ar sacrifica nicio parte din această învățătură pentru a obține reîntoarcerea Bisericii anglicane la sânul Bisericii catolice. Dacă noi dorim aceasta reîntoarcere, trebuie să primim toată învățătura Papei, fără rezervă“.

„Aceste declarații, scrie amintitul corespondent, au fost primite cu însuflețire și pentru o clipă mă gândii dacă sunt la Londra și nu la Roma. Rânduiala Bisericii catolice l-a ajutat pe acest cler să afle învățătura adevărată a catolicismului și azi, tocmai această rânduială îl incurajază să se reîntoarcă la adevărata credință dorită de atâta vreme, cu atât mai mult.

că după ce s'a ajuns la acordul dintre biserica anglicană și cea românească, azi un acord cu biserica catolică ar fi foarte ușor".

Mișcarea această cuprinde azi 1016 păstori anglicani, cari își iau angajamentul să precizeze de pe amvon adevărata credință, cum au făcut acest lucru de opt ani. „Alții 2000, spunea unul din cei prezenți la întrunire, simpatizează cu noi și se întrunesc în fiecare an la o novenă pentru reînnoirea bisericii anglicane la Papalitate". Intrebat unul din ei, că ce condițiuni ar pune Papei într'un caz de reînnoirea în masă, răspunde: Nicio condițiune, dimpotrivă Papa va trebui să hotărească ce condițiuni va voi să ne impună, precum și me-

todul pe care-l va preferi pentru a înfăptui împăcarea. Noi nădăjduim în îngăduința lui și ne supunem cu desăvârșire înțelepciunii sale".

Parohia ortodoxă din Sighet trece peste grea criză. S'au ivit neînțelegeri între preot și credincioși. O bună parte a curatoratului vrea să se perfecționeze târgul făcut cu primăria, adică să treacă palatul Redout în posesiunea Parohiei, iar majoritatea adunării generale cere clădirea bisericii pe terenul propriu sau în piață. Cum neînțelegerile iau proporții, suntem triști spectatori ai neînțelegerilor și din tot sufletul dorim ca frecările din sânul bisericii surori să se rezolve în mod fericit.

Pentru comitet răspunde: Titu Berinde

Tipografia și Librăria Asociațiunii ptu Cultura Poporului Român din Maramureș

Hârtie și călimară
Toc, creion orice cerneală
Penițe, toc automat
Hârtie de pachetat
Tampoane și sugător
Hârtie în trei colori
Burete ce șterge bine
Și caiete cu foi fine
Creion Hardmut Kohinor
Tușuri în multe colori
Cărți frumoase de lectură
Copcii, ace, gumă bună
Chipuri sfinte și rozare
Tipărituri parohiale.
Toate se găsesc aici
Veniți dar voi, mari și mici.

Calendar săptămânal.

17—23 Ianuarie 1937.

24. Dumineca Orbului

ap. Cal. 3, 12. Evg. Luca 18, 35.

C. Xenii † 389

25. Luni Ep. Grigore Teol

26. Marți C. Xenofont † 407

27. Mercuri M. sf. Ioan G. d. Aur

28. Joi C. Efrem Sirul † 378

29. Vineri Moașt. sf. Ignățiu † 107

30. Sâmbătă Ss. Trei Ierarhi

ap. Evr. 13, 7. Evg. Mat. 5, 14

24 Ianuarie sărbătoare Națională

Unirea țărilor române.

30. Ianuarie. Sărbătoarea Ss. Ierarhi Vasile cel Mare, Grigore Teologul și Ioan Gură de Aur.

Trop. v. 4. ca ceia ce ați fost de aceleași obiceiuri cu apostolii, și învățători ai lumii, rugați-vă Stăpânului tuturor să se dăruiască lumii pace, și sufletelor noastre mare îndurare. Cond. v. 2. Pe sfinții și de Dumnezeu, vorbitorii, căpătenia învățătorilor tăi, Doamne i-ai primit întru desfătarea și odihna bunătăților tale: că ostenelele și moartea acelora ce-ai primit mai vârtos decât toată arderea de tot, cea ce singur preamărești pe sfinții tăi.